

Farní měsíčník

Březen 2025 ● číslo 3 ● 30. ročník

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava ● Brumov-Bylnice ● Sv. Štěpán ● Sidonie

„Nevíš, že Boží dobrota tě vede k pokání?“

(Mk 10,46-52)

PŮST JAKO VÝZVA K POKÁNÍ

Popeleční středou na začátku března vstoupíme do postního období pokání a obrácení. Hospodin ústy proroka Joela volá: „Obrátte se ke mně celým svým srdcem v postu, nářku a pláči! Roztrhněte svá srdce a ne pouze šaty a obraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je dobrotivý a milosrdný, shovívavý a plný lásky, slituje se v neštěstí.“ (Jl 2,12) Svatý papež Klement I. koncem prvního století v listě Korintánům psal: „Pohleďme na Kristovu krev a uvědomme si, jak je drahá jeho Otcí, neboť byla vylita pro naši spásu a přinesla milost pokání celému světu. Projděme všechna lidská pokolení a poznáme, že pokolení za pokolením dával Hospodin možnost pokání těm, kteří se chtěli k němu obrátit. Noe se stal hlasatelem pokání a ti, kdo ho vyslechli, byli zachráněni. Jonáš ohlásil zkázu obyvatelům Ninive, ti se káli ze svých

hříchů a svými modlitbami si Boha usmířili. A tak přestože nepatřili k Božímu lidu, dostalo se jim spásy. O pokání mluvili skrze Ducha svatého služebníci Boží milosti a sám Pán pravil o pokání dokonce s přísahou: Jako jsem živ, praví Hospodin, nemám zalíbení v hříšnickově smrti, ale aby změnil své chování. A přidal výrok plný dobroty: Obrátte se, dome izraelský, od své nepravosti. Řekni synům mého lidu: Budou-li vaše hříchy sahat od země až do nebe a budou-li červenější než purpur a černější než smuteční šat a vy se ke mně z celého srdce obrátíte a řeknete: Otče! - a on vás vyslyší jako svůj svatý lid, protože chce, aby všichni jeho milovaní měli účast na pokání, pevně tak ustanovil svou všemohoucí vůli. Proto se podrobme jeho velebené a slavné vůli a padněme na kolena v prosbách o jeho slitování a laskavost. Odevzdejme se jeho milosrdenství a upustíme od marného usilování, žárlivosti a závisti vedoucí k smrti.“

Požehnaný čas postní doby přeje o. Richard..

DUCHOVNÍ SLOVO

NEJEN ALMUŽNA, ALE I SEBEÚCTA

Moji rodiče měli selský statek v blízkosti velkého města. V době velké hospodářské krize po první světové válce k nám stále přicházeli nezaměstnaní z města, aby si vyprosili něco k jídlu. Jednoho dne přišel jeden a stěžoval si mému dědečkovi, že už několik dní neměl co jíst. Dědeček mu řekl: „Vzadu u stodoly mám hranici dřeva. Už delší dobu myslím na to, že by bylo dobré mít dřevo vpředu u vchodu do stavení, abychom ho nemuseli nosit tak daleko. Byl bych vám vděčný, kdybyste tu hranici přenosil.“

Mužovi zazářily oči, lehce se usmál, vyhrnul si rukávy a dal se do práce. Když s tím byl hotov, měla babička hotový oběd, pozvala ho ke stolu a po obědě dostal ještě balíček s domácím chlebem a uzeným. Při odchodu poděkoval a dodal: „Nic není pro člověka horšího, než když ztratí sebeúctu. Vy jste mi ukázali, že jsem ještě k něčemu.“

Za několik dní přišel jiný nezaměstnaný. Měl na sobě oblek, který zřejmě zažil lepší časy. Prosil o něco k jídlu. Dědeček mu řekl: „Mám u vchodových dveří hranici dřeva, ale překází mi tam. Měl bych ji raději vzadu u stodoly. Mohl byste tam to dřevo přestěhovat?“ Muž se dal do práce a babička prostřela pro jednoho strážníka k obědu navíc.

Ten člověk mnoho nemluvil, ale když se pak s balíčkem jídla před odchodem loučil, jeho postava jako by se narovнала. Zdál se být větší, odcházel vzpřímený a řekl: „Je to zahanbující dostávat jen almužnu. Vy jste mi ukázali, že ještě jsem schopen něco udělat.“

Za pár dní přišel další...

Herbert Hofmann, A kam vlastně jdeme?

NAŠE FARNOST DNES

Z FARNÍCH MATRIK – ÚNOR 2025

Pokřtěni byli:

Lucie Naňáková

Pohřbeni byli:

Anežka Kopačková (83 let)

Ludvík Vilímek (89 let)

Ludmila Šabršulová (94 let)

Bylo:

- Svátek Uvedení Páně do chrámu – Hromnice
- Svatoblažské požehnání
- Svátek Panny Marie Lurdské
- Fatimská pobožnost

Bude:

- 5. 3. Popeleční středa – mše sv. v 7. 30 a 17. 00 hod.
- Nikodémovy noci – v postní době každý pátek po mši sv.
- Křížové cesty – pátky v 16. 20 hod., neděle ve 14. 00 hod.
- 9. 3. představení dětí přistupujících k 1. sv. přijímání na „dětské“ mši sv. v 9. 00 hod.
- 9. 3. ve 14. 00 hod. Duchovní postní obnova (Téma: „Poutníci naděje“ s o. Antonínem Klaretem Dabrowským OFM)
- 13. 3. Fatimská pobožnost – mše sv. v 16. 00 hod.
- 16. 3. Chvály
- 19. 3. Slavnost sv. Josefa – mše sv. v 7.30 a 17. 00 hod.
- 25. 3. Slavnost Zvěstování Páně – mše sv. v 7. 30 a 17. 00 hod.

DENNÍ STACIONÁŘ BRUMOV – BYLNICE

- 4. 3. FAŠANKY v 9.30 hod.
- 11. 3. MŠE SVATÁ V DENNÍM STACIONÁŘI v 9.30 hod.
- 19. 3. POVÍDÁNÍ O MEXIKU S MARTINOU LYSÁKOVOU v 9.30 hod.
- 24. 3. TRÉNINK PAMĚTI PRO KAŽDÝ VĚK v 9.30 hod.

MŠE SVATÁ VE STACIONÁŘI

V únoru na svátek Panny Marie Lurdské se konala ve stacionáři mše svatá, při které bylo uděleno pomazání nemocných. V kázání zazněla slova od papeže Jana Pavla II., že modlitby nemocných a jejich utrpení zachraňují svět. Po mši svaté jsme se pomodlili modlitbu „Anděl Páně“ a každý dostal obrázek Panny Marie.

Fm

Často se zapomíná, že církev má svátost pro nemocné, t.j. účinnou modlitbu s prosbou za uzdravení. Před II. vatikánským koncilem se tato svátost nazývala "poslední pomazání" a byla udělována většinou ke konci života a lidé ji považovali za poslední udělovanou svátost krátce před smrtí, a proto z ní měli spíš strach. Církev název změnila na "svátost pomazání nemocných", protože při obřadu se prosí o tělesné a duševní uzdravení nemocného.

Není důvod se jí bát, ale spíše o ni žádat. Je nezbytné udělat vše, co je v našich silách, abychom odbourali představu, že kněz má být kvůli svátosti pomazání nemocných přivolan jen tehdy, když už nemocný umírá, nebo dokonce už ztratil vědomí a že nemocného bychom vystrašili, když mu kněz tuto svátost chce udělit. Proti této představě musíme bojovat. Je to dar, další prostředek, který nám církev nabízí k uzdravení a zároveň jasný důkaz, že Ježíš i církev si přejí, abychom byli úplnými „na duši, na ducha i na těle“.

Tato svátost se může přijmout vícekrát za život, když je ohrožen (třeba před operací apod).

Převzato z internetu

POUTNICKÉ ČESKO – MORAVSKO-SLEZSKÝ KRAJ – PŘÍBOR

Osmou zastávkou bude už potřetí Moravskoslezský kraj. Nachází se v něm město Příbor, které leží v okrese Nový Jičín asi 4 km SV od Kopřivnice, 10 km V od Nového Jičína a 15 km Z od Frýdku-Místku. Žije zde asi 8400 obyvatel, a město je známo, kromě věhlasného psychoanalytika Sigmunda Freuda, také i svým historickým jádrem, které tvoří i tyto kostely:

Farní kostel Narození Panny Marie

– Zdivo hradního opevnění z poloviny 13. stol. bylo využito ve 14. stol. při stavbě kostela a přístavbě věže. Středověký kostel byl opevněn a tvořil část opevnění města. Renesanční úpravy věže byly provedeny v období 1570–1595. Také byl upraven portál v kněžišti, náhrobky, znaky olomouckého biskupa Stanislava Pavlovského a pražského biskupa Martina Medka. Renesanční úpravy provedli italští mistři. V r. 1586 byly postaveny boční kaple na půdorysu trojlistu, později barokně upravené. Členitá stavba kostela byla doplněna menšími přístavbami, jako je sakristie, kaple svatého Urbana či kaple Getsemanské zahrady. Další úpravy kostela byly provedeny v letech 1852–1854. Hřbitov kolem kostela byl založen pravděpodobně už ve 14. stol., a zrušen na konci 18. stol. Na hřbitově se dochovala jen torza náhrobků. V r. 2001 byla provedena rekonstrukce exteriéru kostela. Jde o pozdně gotickou zděnou trojlodní stavbu s představnou věží v západním průčelí a s bočními barokními kaplemi ze 17. stol. Loď je kryta sedlovou střechou. Hlavní oltář nese gotickou sochu Panny Marie z první poloviny 15. stol. Po stranách kněžiště jsou obrazy svatého Isidora Madridského a svatého Vendelína z 18. stol. od kroměřížského malíře A. Volného. Kostel je vybaven rokokovým mobiliářem. Varhany byly vyrobeny v r. 1748 olomouckým varhanářem.

řem Johanem Paulem Wenigerem. V r. 2018 byla provedena oprava varhan. Hranolová šestipatrová věž je zastřešena cibulí s lucernou a makovicí. Níže je hodinový ciferník. Věžní hodiny pocházejí z r. 1784. Ve věži bylo zavěšeno šest zvonů. Nejstarší, Matka Boží, váží 2,5 tun a byl ulit v r. 1629. V období druhé světové války byl rekvírován. Po válce byl nalezen a v r. 1947 zavěšen zpět do věže. Zvony se jmenují Anděl Páně, Matka Boží, Barbora a Svátá Anna. Ohradní zeď kolem kostela s podpěrnými pilíři je z lomového kamene. V ohradní zdi jsou vestavěny zděné kaple křížové cesty. Keramické reliéfy křížové cesty v nikách vytvořil v r. 1887 příbořský profesor Vojtěch Mottl. Součástí kostela je kaple Panny Marie Lurdské z r. 1901 a pískovcová socha svatého Zachariáše v nadživotní velikosti. Dále u kostela nalezneme dřevěnou sochu Antonína Cyrila Stojana (který ve městě studoval a také zde dlouho působil jako kaplan a bohatě se zapsal do historie města) v životní velikosti z r. 2023.

Filiální klášterní kostel sv. Valentýna – nachází se naproti barokní piaristické koleji nedaleko centra města. Jedná se o jednolodní stavbu s bíločervenou fasádou a s odsazeným presbytářem a věží, je bohatě zdobeným štítem otočen k východu. Nad vstupním portálem se nachází alianční znak olomouckého biskupa Karla II. z Lichtenštejna. V letech 1995 – 96 byl celý kostel nákladně opraven. Kostel je poprvé zmiňován roku 1596 jako dřevěný. O rok později jej vysvětil olomoucký biskup Stanislav Pavlovský. Kostel byl předán v roce 1694 piaristům. V letech 1758 – 66 byl starý dřevěný kostelík nahrazen barokní novostavbou, jejíž budování řídil zdejší rektor a rodák, P. Heliodor Knauer. Většinu obrazů v kostele vytvořil Ignác Raab a Felix Ivo Leicher. Reliéf s výjevem ze života sv. Valentina na hlavním oltáři snad pochází z doby kolem roku

1596. Rokokové lavice a kazatelna pocházejí z poloviny 18. století. Při kostele byl starý piaristický hřbitov. V roce 1768 byl kostel spojen krytou chodbou s protější piaristickou kolejí. Tato chodba byla zbořena v roce 1875. Roku 1785 zničil požár bání kostelní věže a střechu kostela. Od této doby je věž kostela krytá pouze jednoduchou stanovou střechou.

Tomáš Surý

K ZAMYŠLENÍ

SVATÝ JOSEF – OCHRÁNCE CÍRKVE

Svatý Josef patří po Panně Marii k nejuctívanějším světcům.

Je mu zasvěceno mnoho chrámů a množství mužů nosí jeho jméno. Byl ochráncem malého Ježíše; žil nenápadným životem a sloužil Bohu. Stal se tak vzorem pro muže – je člověkem služby, který, bez zbytečných řečí ví, jakou životní cestou má jít. Právě takovíto muži kráčející po duchovní cestě mohou být vzorem v rodině i v celé společnosti.

Vše, co je známo o pěstounovi Ježíše Krista, je popsáno v evangeliích. Byl z rodu Davidova, povoláním tesař či stavitel. Není důvodu předpokládat, že už nebyl mlád, když se zasnoubil s Marií. Jeho obavy, když ji našel s dítětem pod srdcem, rozptýlil anděl, který se mu zjevil, a on si ji vzal za ženu. Po Ježíšově narození byl ve snu vyzván, aby uprchl s Marií a dítětem do Egypta a zachránil se tak před Herodovým pronásledováním. Vrátit se měl teprve po Herodově smrti. Josef se však

obával Herodova nástupce, a proto se usadil v Nazaretu v Galileji (srov. Mt 1,18-25; 2,13-23).

Epizoda o dvanáctiletém Ježíšovi ztraceném v Jeruzalémě (srov. Lk 2,41-48) opět ukazuje Josefa jako věrného strážce a pomocníka. Není známo, kdy zemřel, ale zřejmě to bylo před Ježíšovým ukřižováním (srov. Jan 19,26-27). Text evangelií nám představuje spravedlivého, laskavého, důstojného a moudrého muže, pohotového v jednání, ale dobrovolně ustupujícího do pozadí.

Svatá Terezie z Avily o svatém Josefovi:

Sv. Terezie z Avily, velká učitelka církve, vysvětluje, proč právě sv. Josefa považovala za svého patrona: „Já si zvolila za svého přímluvce a patrona slavného svatého Josefa a svěřila jsem se mu s nadšením. Tento můj otec a ochránce mi pomohl v nesnází, do které jsem se dostala, a v mnoha jiných, daleko těžších, v nichž šlo o mou čest a o spásu mé duše. Viděla jsem jasně, že jeho pomoc byla vždy větší, než jsem mohla doufat. Nevzpomínám si, že bych ho někdy prosila o nějakou milost, aniž bych ji hned nedostala.

A je to úchvatné, vzpomínat na velkou přízeň, kterou mě Pán zahrnul, a na nebezpečí pro duši i tělo, z něhož mne vysvobodila přímluva tohoto požehnaného světce. Zdá se, že jiným světcům Bůh dovolil, aby nám přispívali v té či oné potřebě, zatímco já zakusila, že přímluva sv. Josefa se vztahuje na všechny. Tím nám Pán dává pochopit, že jako mu byl na zemi poddán, kde mu jako pěstoun mohl rozkazovat, tak i nyní v nebi udělá vše, oč ho požádá.“

Svatý Josef je patronem: bratrstev a řeholních společností pojmenovaných po něm; karmelitánů; manželů a křesťanských rodin, dětí, mládeže a sirotků; panenství; dělníků, řemeslníků, tesařů, dřevorubců, truhlářů, kolářů, inženýrů, hrobníků, vychovatelů; cestujících; vyhnanců; ochránce při očních chorobách; při pokušeních; v zoufalých situacích; při bytové nouzi; patron umírajících a za dobrou smrt.

Atributy, s nimiž se zobrazuje: tesařské náčiní, např. pila, sekera, úhelník, někdy rozkvetlá hůl; často je zobrazován s malým Ježíškem v náručí a s lilii jako symbolem čistoty; jako stařec; jak pracuje s Ježíšem v dílně; u jeslíček v Betlémě a na jiných výjevech z Ježíšova dětství.

Z: Cirkev.cz

SMĚRNICE PRO POSTNÍ DOBU

Příležitost být spolu.

Půst je doba výjimečná. Mnohdy se nám stává, že během roku jen s velkým vypětím nacházíme čas na blízké – partnera, děti, přátele. Proto vyhlídíme např. čas dovolené, kdy konečně můžeme být spolu. V podobném významu se odehrává i doba postní. Během roku nám totiž často uniká čas na modlitbu a prostor pro Boha. Proto již více jak sedmnáct set let církev praktikuje jako přípravu na Velikonoce postní dobu, která **má tři sloupy: Modlitbu, půst a almužnu. V postu nejde ani tolik o jídlo, jak se populárně lidé domnívají. Jde mnohem více o čas, o vytvoření prostoru pro Boha.** Právě v období postní doby jsme pozváni hledat více času na Boha. Zřeknutí se jídla či zábavy má vést k plné soustředěnosti na Boha ještě jinými prostředky než jen modlitbou. Je to čas přípravy, vnitřního probuzení, oživení naděje a touhy.

Půst „zdrženlivosti“ a půst „újmy“.

Protože jde o touhu po intenzitě vztahu s Bohem nejen jednotlivců, ale celého společenství, spojujeme se na začátku Postní doby (na Popeleční středu) a uprostřed Velikonočního tridua (na Velký pátek) společným půstem „zdrženlivosti“ a také „újmy“. „Zdrženlivost“ se vztahuje na maso teplokrevných zvířat, protože byla v tradici vždy považována za určitý komfort v běžné stravě. Ryby byly naopak chápány jako pokrm chudých a půst zdrženlivosti se na ně nevztahuje. Tento půst se týká všech křesťanů od 14 let. Na Popeleční středu a Velký pátek jsou dospělí křesťané (od 18 do 60 let), kteří nejsou nemocní, vázáni také půstem „újmy“, což znamená, že pouze jednou za den se smí najíst do sytosti. Tento výraz nabídnutí sebe sama Bohu, je také cestou sebeovládání a navíc prostředky ušetřené postem shromažďujeme pro nějaký charitativní účel. Tyto ušetřené prostředky se slavnostně přinášejí na Zelený čtvrtek při večerní liturgii jako výraz solidarity našeho společenství s těmi, kteří jsou v nouzi.

Text církevního práva k tématu postu:

Kající dny

Kán. 1249: Všichni křesťané, každý svým způsobem, jsou z božího zákona povinni činit pokání; aby se všichni určitým zachováním pokání navzájem spojili, stanovují se dny po-

kání, v nichž se křesťané zvláště věnují modlitbě, konají skutky zbožnosti a lásky a také sebezápor tím, že své vlastní povinnosti věrněji plní a že zachovávají pokání újmou a zdrženlivostí od pokrmů podle následujících kanonů.

Kán. 1250: Dny a doby pokání v celé církvi jsou jednotlivé pátky během celého roku a doba postní.

Kán. 1251: Pokání zdrženlivosti od masa nebo jiného pokrmu podle předpisů biskupské konference se zachovává každý pátek v roce, pokud nepřipadne na den slavnosti; pokání zdrženlivosti i újmou se zachovává na Popeleční středu a na Velký pátek, v den utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista.

Kán. 1252: Zákonem pokání zdrženlivosti jsou vázáni osoby od dovršeného čtrnáctého věku; zákonem pokání jsou vázáni všichni zletilí až do započatého šedesátého roku. Pastýři duší a rodiče dbají, aby také ti, kteří nejsou vázáni zákonem pokání zdrženlivostí a újmou z důvodu nezletilosti, byli vychováni k správnému pochopení pokání. (Kodex kanonického práva, Zvon, 1994)

Michal Němeček

BEZ BOHA JSME JEŠTĚ MÍŇ NEŽ PRACH NA STARÉM NÁBYTKU NA PŮDĚ

Díky Bohu se můžeme proměnit.

Být nástrojem v Božích rukou - to mne naplňuje velkou radostí! Bez Boha skutečně nejsme nic. Dokonce si o sobě ani nemůžeme myslet, že jsme jako prach, protože bez Boha jsme ještě míň než prach na starém nábytku na půdě. Ale díky Bohu se z prachu můžeme proměnit v lidskou bytost, která myslí, logicky zvažuje, učí se, modlí se a pomáhá bližnímu.

Nemusíme se bát vztahovat k Pánu ruce!

Chci podporovat mladé lidi v modlitbě, protože ta je nejdůležitější, z ní se všechno rodí, modlitba je začátkem přímého spojení s Bohem. Chci jim pomáhat a povzbuzovat je v modlitbě. Nemohu dělat nic víc, mohu jen podněcovat, dál pokračuje Bůh. Je pouze třeba, abychom byli pokorní a uznali, že to nedokážeme sami a že potřebujeme jeho pomoc. Nemusíme se bát vztahovat k Pánu ruce! Jakmile spatří, že k němu vztahujeme ruku, on nám podá tu svou a už nikdy nás nepustí.

Giulia Gabrieliiová

NADĚJE NEKLAME

Provázanost naděje a trpělivosti jasně ukazuje, do jaké míry je život křesťana cestou, na níž jsou potřeba také silné okamžiky, které živí a posilují naději, tuto nenahraditelnou společnici, která nám dává zhlédnout cíl, jímž je setkání s Pánem Ježíšem. Rád si připomínám, že vyhlášení prvního Svatého roku v roce 1300 předcházela cesta milosti, která měla své kořeny v lidové zbožnosti. Nemůžeme přece opomenout ony nejrůznější formy, jimiž se milost odpuštění hojně vylévala na věřící svatý lid Boží. Jako příklad můžeme uvést takzvané velké odpuštění, „perdonanza“, tedy plnomocné odpustky, které svatý papež Celestýn V. udělil těm, kdo přišli do baziliky Santa Maria di Collemaggio ve městě L'Aquila ve dnech 28. a 29. srpna 1294. A ještě dříve, v roce 1216, papež Honorius III. vyslyšel prosbu svatého Františka, který žádal o odpustky pro ty, kdo navštíví v prvních dvou srpnových dnech svatyni Porciunkulu. Není náhodou, že zásadním prvkem každého Svatého roku je pouť. Pro toho, kdo hledá smysl života, je charakteristické, že se vydává na cestu. Pěší pouť velmi napomáhá k znovuoobjevení hodnoty ticha, námahy a toho, co je podstatné. Ani v nadcházejícím roce se poutníci naděje nezapomenou vydat po starodávných i nových stezkách, aby intenzivně zakusili Svatý rok. Navíc v samotném městě Římě budou kromě tradičních cest po katakombách a sedmi římských kostelích k dispozici další trasy, které poutníky povedou po stopách víry. Ve svém nitru si tak ponesou krásu, která stmelí modlitbou, vede k díkůvzdání Bohu za divy, které učinil. Kostely zapojené do oslav Svatého roku, jak při poutních cestách, tak ve městě Římě, budou duchovními oázami, kde se poutníci budou moci posílit na své cestě víry a napojit se u pramenů naděje, především když přistoupí ke svátosti smíření, která je nenahraditelným výchozím bodem na opravdové cestě obrácení.

Bůh o nás ví více, než naše svědomí, řekl papež František: Kristus ví, jak jsme křehcí a hříšní, zná slabost naše-

ho srdce a vidí, že je raněno zlem, jehož jsme se dopustili a které nás postihlo; ví, jak moc potřebujeme odpuštění; ví, že potřebujeme cítit, jak jsme milováni, abychom konali dobro. Sami to nedokážeme. Proto nám apoštol neříká, abychom něco učinili, nýbrž nechali se smířit s Bohem.

Upozornil také na nebezpečí uzavírání zla v srdcích lidí, kteří mají tendence své hříchy neustále ospravedlňovat a nedovolí tak jejich uzdravení: Tím se uzavírá duše, zůstáváme uzavřeni v sobě a stáváme se zajatci zla.

Zmínil ale i opačné nebezpečí – přílišné zaobírání se vlastní slabostí a chybami, které vede k uzavírání se před druhými a ke slabosti: „Dochází k tomu, když se schováváme ve svých ubohostech, neustále probíráme a spojujeme mezi sebou tato negativa, a přitom se propadáme do stále temnějších sklepení své duše. Důvěrně se pak sblížíme se smutkem, který nechceme, a přitom malomyslníme a slábneme před pokoušením. Děje se tak proto, že zůstáváme sami se sebou, uzavíráme se a utíkáme před světlem, ačkoli nás osvobozuje pouze Pánova milost.“

Originalita vyhlášení Jubilea spočívá v jednotě dvou prvků: samotné naděje, ale také „schopnosti dávat, nabízet, podílet se, uvádět v život konkrétní znamení naděje. Mons. Fisichella připomíná, že to znamená osobní cestu celé církve, lidstva, proto jsme poutníky. V době, jako je tato, kdy je denně pácháno tolik násilí. Fisichella mluví o odpuštění, spojených s Jubilejním rokem. Získávat odpustky, toto slovo je třeba zrušit. Nikdy jsem sloveso získávat nepoužil a byl bych rád, kdyby se nepoužívalo. Není co získat, protože není co koupit. Odpustky, jsou Božím darem a Jubileum je ohlášeno velkého odpuštění, které je nám dáno. Fisichella připomíná, že papež František v odpustkové bule zdůrazňuje, že odpuštění nemění minulost, ale může pomoci žít lépe v budoucnosti. Je to nezbytný pokyn, abychom se dívali dopředu. Také v atmosféře zášti, násilí a pomsty, jak nám Jubileum zdůrazňuje dále, přichází připomenout velký Boží dar. Odpuštění a shovívavost je milost, nikoli něco k získání. Získávání zde nemá žádný význam. A zkušenost Božího odpuštění přichází skrze cestu: pouť, průchod Svatými branami, vyznání víry, dílo lásky. Zvěstování spočívá v tom, že Bůh ti přichází naproti“.

*Skripta pro společenství rodin a seniorů
(Vydalo centrum pro rodinný život)*

SVĚDECTVÍ

LEVNÝ DÁREK

Seděli jsme s Růženkou a Dádkou v naší oblíbené cukrárně a vedly jsme holčičí řeči. Probraly jsme šatníky, poradily jsme se o kosmetice, zasmály se příhodám našich dětí a také několik svým trapasům. Nakonec jsme jako vždycky skončily u našich manželů. Jsou to nejdůležitější lidé našeho života. Dádkina se potřebovala svěřit. „Podívejte, holky, co jsem dostala,“ chlubil se nám. Povytáhla si rukáv halenky, abychom lépe viděly a mohly obdivovat. Její zápěstí zdobil krásný zlatý náramek. „To mi daroval Bob,“ podotkla. To ale ani nemusela říkat, protože o svém věčně nepřítomném manželovi a jeho drahých dárcích jsme věděly. Nahrazoval jimi svou neustálou nepřítomnost a vyjadřoval tak manželce svou lásku. Náramek byl opravdu nádherný. Musel být strašně drahý. Růženka pokyvovala hlavou a zasněně pravila: „Taky vám něco ukážu.“ Chvilí štrachala v kabelce a vytáhla kamínek. Obyčejný malý narůžovělý kamínek. „Co to je? Co to máš?“ ptaly jsme se zvědavě. „To je dnešní dárek od mého Tondy.“ „Jak to, dnešní dárek?“ vyzvídaly jsme. „Skoro každý den dostávám od Tondy nějakou maličkost. Větvičku, list, kamínek, malou čokoládíčku, třeba jeden bonbón... a tak.“ „Jé,“ povzdechly jsme si svorně s Dádkou, „to je hezký.“ Hleděla jsem na malinký kamínek položený na stole mezi talířky a šálky od kávy a přemýšlela o hodnotě věcí. Co má větší váhu? Co vyjadřuje větší lásku? Kamínek a zlatý náramek, každé na jedné misce vah. Nedovedla jsem se rozhodnout. Ale Dádkina to udělala za mne. Řekla: „Víš, že bych to s tebou vyměnila?“

Hana Pinknerová, O darech

Z HISTORIE

KAM JSTE SE PODĚLY... (na pokračování)

Moje vzpomínky na dětství a minulost

Za starostování Jul. Černého se pořídil pro rolníky čistič na obilí (trier) a povříslavač (na výrobu povříslu). Obec byla značně zadlužena následkem stavby školy ve Štěpáně a tento činil 220 000 Kč a nemohly se zaplatit ani úroky. Obecní přírážky byly 250

až 300 procentní k daní domovní a zemědělské, přírážková základna malá, rozpočet se nemohl uvést do rovnováhy i když byly zavedeny obecní dodávky z piva, ze her karet a kuželek, z lihovin, ze psů a nemohlo se nic podnikat. Po Janu Lysákovi čís. 158 byl pokladníkem Alois Valčík, řezník, ne však na dlouho a po něm nastoupil Jan Lysák, cementář, čís. 371. Obec vyžadovala tři školy a velkou zátěží byl jejich otop. V tuto dobu pronajímali obecní honitbu velkostatek a za tuto platil ročně dřevem 120 plnometrů, z čehož dostala škola v Bylnici 80 plnometrů, ve Štěpáně 20 plnometrů a Sidonie taktéž 20 plnometrů. Za starostování Jul. Černého se obec dostala na takzvaný vyrovnávací fond. S tímto se situace v obci změnila, protože stát převzal obecní dluhy.

Alois Lysák – Kovářův

ZA RUKU S PANNOU MARIÍ

MARIA U PATY KŘÍŽE PŘIJÍMÁ JANA ZA SVÉHO SYNA

Maria jde za Ježíšem, který nese těžký kříž. Nepřestává se modlit, aby měl její syn odvahu naplnit Boží vůli. Když Ježíš upadne, chce se k němu vrhnout, aby mu pomohla vstát, ale jakýsi římský setník ji v tom zabrání. Marii se podaří setkat se s Ježíšem pohledem. I když si nestačili nic říct, vyznačuje z tohoto spojení veliká láska: láska matky ke svému synovi, jakož i láska ženy ke svému Bohu a láska Boha ke svému stvoření. O chvíli později přibíjí Ježíše na kříž, před očima Marie a Jana, jednoho z jeho nejmilejších apoštolů. Ještě před smrtí Ježíš řekne: „Ženo, to je tvůj syn. Jane, to je tvá matka.“ Chvilí nato umírá. Svými slovy požádal Jana, aby se ujal Marie, především ale prohlásil Pannu Marii za maminku všech lidí. Maria nad námi bdí jako skutečná matka a přimlouvá se za nás u Boha, abychom se dostali do nebe.

Maria se nehroučí, stojí pevně u paty kříže. Velmi trpí, v jejím srdci však hoří naděje, která ji ubezpečuje, že Ježíš zvíťazil: již brzy nám otevře brány nebe.

Nakladatelství Paulínky 2023

BLAHOPŘÁNÍ

„Svět je jako zrcadlo. Mrače se do něho a bude se na vás taky mračit. Zasmějte se a bude vám veselým a laskavým společníkem.“

(W. M. Thackeray)

Milí oslavenci, přejeme Vám jen to nejlepší, radost, lásku v kruhu rodiny a přátel.

Fm

Z LITURGIE

9. 3. 2025 1. neděle postní

„Duch ho vodil pouští a ďábel ho pokoušel.“

1. čtení: Dt 26,4-10

2. čtení: Řim 10,8-13

Evangelium: Lk 4,1-13

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Duha svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl, a když uplynuly, vyhladověl. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomu kameni, ať se z něho stane chléb!“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: ´Nejen z chleba žije člověk.´“ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: ´Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!´“ Potom ho ďábel zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: ´Svým andělům vydá o tobě příkaz, aby tě ochránili, a ponesou tě na rukou, abys nenarazil nohou na kámen.´“ Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: ´Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!´“ Když ďá-

bel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času.

Ozvěna slova:

Postní putování se může stát vysilujícím cvičením, pouhým odříkáním vyprazdňující náš život, namáhavou cestou pouště daleko od zabydleného domova zvyků, pomalým klopýtáním a upadnutím kvůli celkovému oslabení, např. podlehnutí netrpělivosti a zlobě vůči bližnímu, třeba kvůli maličkostem. Nechceš-li podlehnout, nechceš-li padnout vysílený, znechucený, pak se posiluj Božím pokrmem – Božím slovem. To je pravá výbava na cestu, která ti umožní dojít až do Jeruzaléma, místa smrti a vzkříšení. Najdi si proto čas sytit se Božím slovem a toto slovo skutečně přijmi, podobným způsobem jako pokrm: otevři ústa touhou, rozžvýkej Boží slovo přemýšlením, přijmi jej do svého nitra, tj. do svých citů a záměrů. Boží slovo je chlebem i pro tebe! Samotný Kristus je toho živoucím příkladem. Nepodléhá svůdným řešením, ale v námaze se podřizuje Otci. Touto poslušností si „vydoby“ život a to právě v oslabení těla, při postu. Boží slovo se pro něj stalo životní mízou, pokrmem a zároveň osvěžujícím sluncem pouště.

MODLITBY

Na Popeleční středu

Dobrý Bože, po vydatném slavení masopustu se nejprve musím přeladit na Popeleční středu. Dnes budu označen na čele křížkem z popela. Připomíná mi to, že jsem v prach a v prach se obrátím. Popel je znamení pokání a toho, že chci začít všechno dělat lépe než dosud. Popel ukazuje, že staré dřevo shořelo. Popelem se také dříve čistilo nádobí.

Při udělování popelce kněz často říká: „Obrát se a věř evangeliu.“ Popelce mě chce vybídnout, abych opustil své staré cesty a vydal se po těch, které mě povedou k cíli.

Řecké slovo "metanoieite", které překládáme jako "obratte se", znamená vlastně v původním významu "změnit smýšlení". Popeleční středa mě tedy vybízí, abych začal jinak myslet, abych se díval pod povrch věcí a abych pod tímto povrchem objevoval skutečnou podstatu. Nové smýšlení je předpokladem víry. Ve víře nově promýšlím věci a hledím na svět novými očima. Prosím tě, uč mě dnes nově smýšlet, dívat se na svět a na lidi jiným, novým pohledem a věřit,

že se v tom všem a v každém člověku setkáváš ty sám se mnou.

V postní době

Milosrdný a dobrotivý Bože, požehnej tuto postní dobu, aby se mi stala dobou dobrého cvičení - cvičení ve vnitřní svobodě. Netěším se sice na postní dobu, ale vím, že mi udělá dobře.

Požehnej tuto postní dobu, abych se v ní dokázal odpoutat ode všech nezdravých návyků. Uč mě jak se odříkáním osvobozovat od svých závislostí a jak znovu pocítit, že mohu pořád ještě svobodně nakládat se sebou samým a že nemusím být závislý na svých potřebách.

Dej ať je letošní postní doba pro mě časem vnitřního očištění a obnovy, abych dokázal vědomě jíst a vědomě prožívat přítomný okamžik, aniž bych hned všechno, co se ve mně začíná hlásit ke slovu, potlačoval jídlem nebo nějakou činností.

Požehnej tuto postní dobu, aby mě obnovila a osvěžila a aby očistila mou duši. Tak ve mně o Velikonocích rozkvete nový život skrze Krista, našeho Pána.

Anselm Grün,

Moje modlitební kniha

Modlitba ve stáří

Před několika léty jsem obdržela od jednoho téměř stejně starého kolegy zvláštní novoroční přání. Bylo napsáno v latině a k němu byla připojena modlitba, ano modlitba nazvaná Modlitba ve stáří. Jejím autorem je František Saleský, biskup, učitel církve, zakladatel řádu saleziánů, který žil v letech 1567-1622 ve Francii. Zemřel tedy ve svých 55 letech. Za svatého byl prohlášen už v r. 1665. Bývá uváděn jako patron saleziánů, katolického tisku a spisovatelů. Když jsem si uvedenou modlitbu přečetla, hned na mne zapůsobila, ale mám-li být upřímná, pomyslela jsem si tehdy, že se mne zatím snad ještě netýká. S přibývajícím věkem si ji však čtu častěji a oslovuje mne čím dále tím více. Každá její myšlenka je totiž neobyčejně pravdivá a aktuální, pochopitelně především pro ty, jimž je určena. Velmi často se zřetelem k jednotlivým myšlenkám se sama sebe v duchu ptám: a jaká já vlastně jsem, jaká bych mohla či měla být?

Naděža Bayerová

Pane, ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý. Chraň mě před domněnkou, že musím při každé příležitosti a ke každé-

mu tématu něco říci. Zbav mne velké náruživosti chtít dávat do pořádku záležitosti druhých. Nauč mě, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych přitom nevtal a neporučnickoval. Zdá se mi, že je škoda z přemíry moudrosti nerozdávat – ale ty, Pane, víš, že bych si rád udržel pár svých přátel. Nauč mne, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže. Přibývá jich a chuť hovořit o nich roste rok od roku. Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé, když líčí své nemoci, ale nauč mne trpělivě je snášet. Také se neodvažuji prosit o lepší paměť – ale jen o trochu větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť neshoduje s jejich pamětí. Nauč mě té obdivuhodné moudrosti umět se mýlit. Drž mě, abych byl, jak jen možno, laskavý. Starý morous je korunní dílo ďáblovo. Nauč mě u jiných odhadovat nečekané schopnosti a dej mi krásný dar, abych se také o nich dovedl zmínit. Mám vrásky a šedivé vlasy. Nechci si stěžovat, ale tobě, Pane, to říkám – bojím se stárí. Je mi tak, jako bych se musel rozloučit, nemohu zastavit čas. Pociťuji, jak den ze dne ztrácím sílu a přicházím o bývalou krásu. Byl jsem pyšný na to, že se stále ještě mohu měřit s mladými. Teď už cítím a uznávám, že již toho nejsem schopen. Byl bych směšný, kdybych se o to pokoušel. Ale ty, Pane, říkáš: „Kdo věří ve mne, tomu narostou křídla jako orlovi“. Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak jej ty řídíš. Ne mrzoutsky, ne lítostivě se skleslou náladou, ne jako odcházející, ale jako vděčný a připravený ke všemu, k čemu mě ty ještě povoláš. A k tomu dej mi všechnu sílu srdce. Amen.

František Saleský (1567)

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Úmysl papeže:

Za rodiny v krizi.

Modleme se, aby zlomené rodiny našly uzdravení svých ran v odpuštění a vzájemném znovunalezení svých darů, i v jejich odlišnostech.

Národní úmysl:

Za účastníky národní pouti.

Modleme se, aby se poutníci do Říma vrátili do svých domovů s pokojnou nadějí, radostnou vírou a novou odvahou svědčit o Kristu.

BUDU JAKO STROM U VODY

„Požehnaný člověk, který doufá v Hospodina, jehož oporou je Hospodin! Je jako strom, který je zasazen u vod, který své kořeny vyhání k potoku.“ (Jer 17,7-8)

Naše děti dostaly k Vánocům CD s křesťanskými písničkami, které pravidelně posloucháme při delších cestách autem. Jedna z našich oblíbených je skladba, jejíž refrén zní: „Budu jako strom stojící u vody a mojí oporou je mi živý Pán.“ Všichni si refrén propěvujeme a mě u toho napadá, jak moc bych si přála, abychom vždy žili to, o čem zpíváme. Hezky se to totiž zpívá, ale mnohem těžší je skutečně být tím živým stromem, který stále nese ovoce.

Máme problémy v práci, pronásledují nás náročné situace v rodině... starosti se na nás valí ze všech stran a stále je co řešit. A my se je snažíme překonávat, jenže bohužel často sami. Nikomu jinému do našich problémů přeci nic není, je to náš život, víme, jak ho žít. Možná si večer postěžujeme kamarádce do telefonu nebo přátelům u piva, ale z bahna našich problémů nás vytáhnout nemohou. Může se stát, že si časem uvědomíme, v jaké pustině vlastně žijeme – osamělí, vyschlí a bez života.

Nikdy ale není pozdě na to, abychom se obrátili k Hospodinu a svěřili mu do rukou náš život. On stále čeká na naše zavolání a rád si s námi sedne a naslouchá. Když se mu otevřeme, náš život se může úplně změnit. Zní to jednoduše, ale přiznat, že na všechno sami nestačíme, může být mnohem těžší, než se zdá. Navíc se možná i tak trochu bojíme, co by se vlastně stalo, kdybychom Mu dovolili vzít do rukou naše problémy a řešit je s námi. Bude se nám pak výsledek líbit?

Spolehněte se...

Z: vira.cz

MŠE SV. V SIDONII

- 1. 3. Za rodiče Marii a Františka Minářovy
- 8. 3. Za Josefa Zůbka
- 15. 3. Za Josefa Nedavašku
- 22. 3. Za Stanislava Strýčka
- 29. 3. Za rodiče Františka a Aloise Lysáčkovi, snachu Evu

INSPIRACE K ČETBĚ

Ježíšku, důvěřuji Ti!

Autor: Josef Šváb

Osobní svědectví muže, jenž zasvětil svůj život šíření úcty k Pražskému Jezulátku. V knize plné dramatických i dojemných příběhů nalézáme povzbuzení k znovuoobjevení úcty k Ježíškovi. K Ježíškovi, jenž nás dojíká o Vánocích, ale čeká na naše přátelství a důvěru také po celý rok. Aby mohl pomáhat, šířit lásku, radost a pokoj.

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

- „Podle tebe neumím složit nábytek?! Tak dívej, stůl je už hotový.“ „No jo, ale my jsme koupili postel!“
- Kamarád volá Chucku Norrisovi: „Prý jsi umřel.“ Chuck Norris odpoví: „Ano, ale jsem už v pořádku.“
- Žena v noci budí muže: „Někdo se vloupal do domu.“ „A co mám dělat?“ „Dojdi vzbudit psa.“
- V nemocnici se před operací ptá anesteziolog pacienta: „Přejete si levnou nebo drahou anestezií?“ „No spíš tu levnou.“ Anesteziolog si k němu přisune židličku, pohladí ho po hlavě a začne zpívat: „Hajej můj andílku, hajej a spi.“

ÚMYSLY MŠÍ SV. NA MĚSÍC BŘEZEN 2025

1.	SO	7.30	Za živé a + členy živého růžence
2.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + Marii a Václava Lysáckovy, + rodiče Lysáckovy, Novákovy a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
3.	PO	7.30	
4.	ÚT	17.00	Za + Karlu a Karla Blanařovy, jejich + rodiče a sourozence, zetě Františka a Boží požehnání pro živou rodinu
5.	ST	7.30 17.00	Na poděkování za přijaté milosti pro rodinu Liškovu, Manišovu, Šebákovu, Esteřákovu, Skálovu, duše v očistci, s prosbou o Boží požehnání Za + rodiny Měšťánkovy, Králíkovy, Boží požehnání pro Drahomíru, Silvii, Augustína a celou živou rodinu
6.	ČT	17.00	Za + Karla a Františku Kostkovy, + rodiče Kostkovy, Struhařovy, jejich + děti, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
7.	PA	7.30 17.00	Za nemocné Na poděkování za všechny přijaté milosti, za 70let života, s prosbou o Boží požehnání a ochranu Panny Marie do dalších let
8.	SO	7.30	Za + Václava a Jarmilu Holbovy, + vnuka Václava a Boží požehnání pro živou rodinu
9.	NE	7.30 9.00 10.30	Za živé a + Františky z farnosti Za + rodiče Šebákovy, jejich + syny Františka, Josefa, Petra a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
10.	PO	7.30	
11.	ÚT	17.00	Za + Josefa a Jiřinu Kráčmarovy, jejich rodiče, sourozence a duše v očistci
12.	ST	17.00	Za + Aloisii a Jaroslava Lysákovy, + prarodiče z obou stran, duše v očistci, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
13.	ČT	16.00	Za + Karla Divoše, jeho + rodiče, sourozence, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
14.	PA	17.00	Za + Josefa Matějčíka, + rodiče z obou stran, duše v očistci, s prosbou o Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro celou živou rodinu
15.	SO	7.30	Za + z rodiny Vaňkovy, Skoumalovy, Pavlůskovy, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
16.	NE	7.30 9.00 10.30	Na poděkování za dožití 80 let života, s prosbou o dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie Pomocnice křesťanů Za + rodiče Serišovy, + z jejich rodin, duše v očistci, s prosbou o Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu Za farníky
17.	PO	7.30	
18.	ÚT	17.00	Za + z rodiny Šenovy, Lekešovy, Drcmanovy a Klečkovy, za duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
19.	ST	7.30 17.00	Za živé a + Josefy z farnosti
20.	ČT	17.00	Za + Jana Senkeřika, + rodiče Jelínkovy a Senkeříkovy a Boží požehnání pro živou rodinu
21.	PA	17.00	Za + P. Stanislava Maliňského, MIC., + P. Vladislava Ciaglo, MIC., + P. Marka Martišku
22.	SO	7.30	Za živou a + rodinu Dornákovu a duše v očistci
23.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + manžela Zdeňka Mikše, rodiče, jejich + děti a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
24.	PO	7.30	Za + z rodiny Miklasovy, Běhuncíkovy, Lukaštíkovy, Holbovy, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
25.	ÚT	7.30 17.00	Za nenarozené děti Za + manžela, + z rodiny Bařinkovy, Antošovy, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
26.	ST	17.00	Za + rodiče Bližňákovy, + dceru, 3 syny, + rodiče Dulíkovy a Boží požehnání pro živou rodinu
27.	ČT	17.00	Za + rodiče Josefa a Eleny Macháčovy, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
28.	PA	17.00	Za + rodiče Kozubíkovy, + rodiče Turčínovy, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
29.	SO	7.30	Za + Josefa Krajču, + rodiče a sourozence z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu
30.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + z rodiny Blaškové a Hupčíkové Za farníky
31.	PO	7.30	Za + rodiče Tománkovy, jejich + děti, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu

- Farní měsíčník vydává římskokatolická farnost v Brumově-Bylnici, PSČ 763 31, tel.: 577 330 326. ● Neprodejné.
- Náklad 700 výtisků. ● Uzávěrka do 10. každého měsíce. ● Za redakci Petra Rajová, e-mail: rajova.p@centrum.cz
- Grafická příprava: PHM studio